

Et nytt kapittel

Av Jane McBride

Basert på en sann historie

“For alle gaver takker jeg, er glad at jeg er meg”
(Primær 2, lekse 25).

Sarah pakket ut av en Skasse på rommet sitt da mamma kom inn.

“Kan vi male veggene gule?” spurte hun mamma.

De hadde nettopp flyttet til et nytt hus. Sarah hadde fått lov til å velge ut et sengeteppe og gardiner til sitt nye rom!

“Jeg tror det,” sa mamma. “Gult er en glad farge.”

Sarah satte noen bøker på en liten hylle ved sengen. Mamma hadde ikke alltid vært glad i det siste, ikke siden pappa døde i ulykken. Sarah satte forsiktig sitt favorittbilde av pappa ved siden av bøkene, hvor hun

kunne se det hver morgen når hun våknet.

Hun hørte et snufs og så tårer i mammas øyekroker. “Jeg er glad i deg, mamma,” sa Sarah og slo armene rundt mammas midje og klemte henne hardt.

“Jeg er enda mer glad i deg.”

Lørdagen før skolen begynte tok mamma og Sarah på seg gamle klær, flyttet møblene til midten av Sarahs rom og rullet forsiktig malerruller i brett med gul maling. Etter en stund var veggene dekket med gult – og det samme var ansiktene og klærne deres!

“Du ser ut som du har solskinn over hele deg,” sa mamma og lo.

Sarah fniste. “Og du ser ut som om en banan har eksplodert ved siden av deg!”

De lo fremdeles mens de vasket seg. Men Sarahs smil bleknet da hun tenkte på å gå i Primær dagen etter, og skolen dagen etter det.

“Jeg er bekymret for kirken og den nye skolen min,” sa hun til mamma mens de skylte malerkostene i vasken. “Jeg kjenner ingen av lærerne eller barna eller noen.”

Mamma slo av vannet, trakk Sarah inntil seg og ga henne en klem.

“Du kommer til å få venner. Du har et godt hjerte som vil gjøre at andre blir tiltrukket av deg. Vær ditt fantastiske jeg, og venner vil komme.”

Sarah følte seg litt bedre, men hun var fortsatt nervøs. “Jeg skulle ønske at pappa var her og kunne gi meg en velsignelse,” sa hun. “Slik han alltid pleide før jeg begynte på skolen igjen.”

Mamma var stille en stund. “Hva med onkel Wyatt?” sa hun. “Jeg er sikker på at han gjerne gir deg en velsignelse.”

Sarah nikket. Kanskje en velsignelse ville hjelpe. Den kvelden la Sarahs onkel hendene på hodet hennes for å gi henne en velsignelse.

“Jeg velsigner deg med at du skal vite at Frelseren er oppmerksom på deg når du tar fatt på dette nye kapittelet i livet,” sa han. “Han vil ikke overlate deg til deg selv.”

Sarah la spesielt merke til ordene *nytt kapittel*. Hun elsket å lese, og gledet seg alltid til å begynne på et nytt kapittel i en bok.

Neste morgen dro Sarah og mamma til kirken. Etter nadverdsmøtet hjalp mamma Sarah å finne Primær-rommet. En jente der smilte til henne og sa hei.

“Du kan sitte her hvis du vil,” sa hun og klappet en ledig stol ved siden av seg.

“Takk,” sa Sarah. “Jeg heter Sarah. Jeg er ny her.” “Jeg heter Melody. Og jeg er også ny! Dette er bare min andre uke.”

Snart snakket Melody og Sarah med de andre Primær-barna. Læreren var veldig hyggelig.

“Jeg håper skolen går like bra!” tenkte Sarah da hun la seg den kvelden.

Dagen etter tok Sarah bussen til den nye skolen. Hun ble glad da hun så noen barn fra Primær i tredjeklassen sin.

“Takk, himmelske Fader,” ba Sarah stille mens hun spiste lunsj sammen med de nye vennene sine. “Kanskje dette blir et godt kapittel tross alt.” ●

Artikkelforfatteren bor i Colorado i USA.

ILLUSTRASJONER: ANDY ELKERTON